

Arrest

nr. 342 051 van 27 februari 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2025 (zaak met rolnummer RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X op 18 april 2025 heeft ingediend tegen de voornoemde beslissing (zaak met rolnummer X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 5 augustus 2025 en 15 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 oktober 2023 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 15 maart 2024 om internationale bescherming. Op 20 maart 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren te Guapi. Nadien verhuisde u naar Buenaventura en later naar Cali, waar u verbleef tot uw definitieve vertrek uit Colombia.

U stelt homoseksueel te zijn. In het jaar 2017 werd uw neef C(...) vermoord door gewapende bendes na meermaals bedreigd te zijn geweest omwille van zijn seksuele oriëntatie. Acht dagen na deze moord werd ook u op straat bedreigd, waarbij ze u meedeelden dat u de volgende zou zijn als u niet zou weggaan. In die periode werd u door een groep mannen hardhandig aangepakt, waar u verwondingen aan overhield. Ook werden er in uw wijk dreigbrieven opgehangen met het opschrift dat u gezocht werd omwille van uw seksuele oriëntatie. U hebt ook een klacht ingediend bij de politie maar daar is niets van gekomen. U besloot twee maanden later naar een andere wijk in Cali te verhuizen en woonde tot aan uw vertrek in oktober 2023 in verschillende wijken bij verschillende familieleden/vrienden in Cali.

Op achttienjarige leeftijd werd u tevens verkracht door D(...), de broer van uw neef C(...), omdat hij vermoedde dat u homoseksueel was. U hebt dit nooit aan iemand verteld en hebt D(...) hierna nooit meer gezien.

Als homoseksuele man kreeg u in Colombia vaak verwijten en scheldwoorden naar uw hoofd geslingerd en was u het slachtoffer van discriminatie.

U reisde legaal per vliegtuig op 31 oktober 2023, maakte een tussenstop in Spanje, Zwitserland en Duitsland, waarna u in België een verzoek om internationale bescherming indiende op 15 maart 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele paspoort en Colombiaanse identiteitskaart neer en foto's van de zoekberichten, foto's van u en uw collega's, van u en uw partner, van uw verwondingen, en een foto van u op de Brusselse Pride. Daarnaast legt u nog kopieën neer van de overlijdensdocumenten van uw neef C(...) en van uw zus Y(...), alsook haar geboorteakte, identiteitskaart en de klacht bij de Fiscalia naar aanleiding van haar overlijden. Tevens legt u documenten neer omtrent de algemene situatie in Colombia voor de LGBTQ-gemeenschap alsook een screenshot van iemand die u beledigde op Instagram.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient echter na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

1. U bent er niet in geslaagd uw vrees ten gevolge van de moord op uw neef C(...) aannemelijk te maken.

1.1. U legt tegenstrijdige verklaringen af over de band die u had met uw neef, de bedreigingen die jullie ontvangen zouden hebben, en zijn overlijden.

Allereerst biedt u geen duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen in Colombia. Zo stelde u op de DVZ dat u zeven jaar in Buenaventura hebt gewoond, daarna vier jaar in Cali in de wijk Ciudad Modelo, en ten slotte van 2020 tot uw vertrek in 2023 in een andere wijk van Cali, nl. Carcera (Informatiefiche DVZ punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd een chronologisch overzicht te geven van uw verblijfplaatsen in Colombia, waarbij u vermeldde dat u drie jaar in Buenaventura woonde (van 2014-2017), en dat u vervolgens in Cali woonde vanaf 2017 tot uw vertrek in 2023. U voegde er aan toe dat u de eerste vier jaar in Cali samenwoonde met uw neef C(...) (CGVS, p 5). Gezien uw neef C(...) al in 2017 om het leven zou zijn gekomen, in dezelfde periode dat u naar Cali zou zijn verhuisd (groene map documenten, stuk 5), kan het dus op geen enkele manier kloppen dat u de eerste vier jaar met hem zou hebben samengewoond in diezelfde stad. Zulke verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast legt u geen consistente verklaringen af over de bedreigingen die u en C(...) zouden hebben ontvangen. Zo verklaarde u op de DVZ dat u en C(...) beiden bedreigd werden omwille van jullie seksuele oriëntatie. Acht dagen na deze bedreiging werd C(...) vermoord (Informatiefiche DVZ, punt 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat C(...) al vier keer werd bedreigd door deze bende en dat jullie maar één keer gezamenlijk werden aangesproken, nl. een maand voordat C(...) zou zijn vermoord (CGVS, p 16- 17).

Daarenboven werd u in maart 2024 op de DVZ gevraagd wanneer C(...) om het leven kwam, waarop u antwoordde dat het ongeveer twee jaar geleden was, dus omstreeks maart 2022 (Informatiefiche DVZ, punt 5), terwijl er op de overlijdensakte duidelijk 2017 geschreven staat (zie supra). Ook dit mag zeer erg verbazen.

Tot slot schetst u doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS telkens een beeld van uzelf als ingetogen, gereserveerd, en iemand die niet graag de aandacht trekt (CGVS, p 6, 9, 10 en 11). In dit opzicht is het niet logisch dat jullie volmondig "ja" antwoordden wanneer de gewapende bende u en C(...) vroegen of jullie gay zijn, temeer C(...) op dat moment al vier bedreigingen zou hebben ontvangen en u wist hoe deze gewapende bende opereerde (CGVS, p 13 en 17).

1.2. Verder legt u vage en onlogische verklaringen af over de vervolgingsfeiten die u zelf zou hebben meegemaakt.

Allereerst schetst u een beeld van de gewapende bendes in Cali die niet tolerant zijn ten opzichte van de LGBTQ+ gemeenschap en vermeldt u er bij dat ze verdachte personen die ze raar vinden direct vermoorden (CGVS, p 13). In dit opzicht is het vreemd dat ze bij u een andere tactiek zouden gehanteerd hebben door u één keer aan te spreken, foto's van u in de wijk te plakken en u éénmalig in elkaar te slaan (CGVS, p 4 en 20). U zou bovendien zes jaar in Cali hebben verbleven zonder noemenswaardige problemen te ondervinden waardoor enigszins gesteld kan worden dat deze mensen veel eerder en krachtadiger zouden opgetreden hebben, mochten ze nog wraakgevoelens koesteren ten opzichte van u. Dat het bij elke aanvaring dan ook mogelijk om dezelfde mensen of groepering zou gaan als in het verleden is overigens louter een hypothese van uw kant (CGVS p 18). Het is tevens opmerkelijk dat u binnen dezelfde stad bleef wonen ondanks het feit u bedreigd werd om die stad te verlaten (CGVS, p 17). Dat u niet verhuisde ondanks de bedreigingen en dat u bleef werken na de bedreigingen, getuigt van weinig vrees en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Over de vermeende aanval legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo antwoordt u tot tweemaal toe naast de kwestie wanneer u gevraagd werd wanneer deze aanval plaatsvond (CGVS, p 20-21). U verklaart aanvankelijk dat u niet rechtstreeks bedreigd werd toen u in Ciudad Modelo woonde, maar dat u er wel gezocht werd (CGVS, p 19), om even later te stellen dat er toch een aanval op uw persoon plaatsvond toen u in Ciudad Modelo woonde (CGVS, p 23).

Daarenboven legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat u zou zijn ondergedoken en biedt u wederom geen zicht op uw verblijfplaatsen. Zo stelt u dat u twee maanden na de moord op C(...) bent ondergedoken bij uw paternale neef die in een andere wijk woonde (CGVS, p 18). U zou bij hem drie jaar hebben gewoond (CGVS, p 18-19), wat al in schril contrast staat met uw eerdere verklaring dat u de eerste vier jaar in Cali zou hebben samengewoond met uw neef C(...). Voorts verklaarde u op DVZ dat u acht maanden ondergedoken leefde en daarna vertrok uit Colombia (Informatiefiche DVZ, punt 5). Aangezien u dus nog zes jaar in Colombia bent blijven wonen, kan er aan dit gegeven ook geen geloof gehecht worden.

Ten slotte verklaarde u op de DVZ dat u na uw vertrek uit Colombia niets meer hebt vernomen van uw problemen omdat u uw gsm-nummer hebt veranderd (Informatiefiche, punt 5). Op het CGVS poneerde u dan weer dat uw familieleden u lieten weten dat u in 2022 nog gezocht werd (CGVS, p 23). Verder dan kijken of u aanwezig was of niet, ging deze vervolging echter niet (CGVS, p 19). Dat u al die tijd eigenlijk niets meer van uw vermeende vervolgers hebt vernomen terwijl u daarbij niet bepaald discreet leefde - u werkte, ging naar de fitness en af en toe naar de discotheek (CGVS, p 10; blauwe farde) -, brengt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder aan het wankelen. De vaststelling dat u gedurende zes jaar lang zonder ook maar enige notie van enige geloofwaardige vervolgingsfeiten een leven hebt kunnen opbouwen, vormt een ernstige tegenindicatie voor de door u opgeworpen vrees.

Het Commissariaat-generaal wijst er ook op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u de binnenlandse beschermingsmogelijkheden geenszins uitgeput heeft verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Zo beweert u klacht te hebben ingediend, maar legt u hiervan geen begin van bewijs neer (CGVS, p 21). Behalve het indienen van die ene klacht, heeft u geen andere hulp gezocht. Dat u aangeeft dat de politie in Colombia niets kon doen om u te helpen (CGVS, p 8 en 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit niets blijkt dat u in Colombia het slachtoffer bent van discriminatie omwille van uw geaardheid.

2.1. Het CGVS ziet geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal leven zou kunnen uitbouwen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een goed en zelfstandig leven leidde in Colombia. Nergens mag blijken dat uw seksuele geaardheid dit ooit enigszins in de weg zou hebben gestaan of zou hebben belemmerd. U werkte in verschillende horecazaken tot aan uw vertrek uit Colombia, studeerde als verpleger, ging naar de fitness, naar de kerk, had contacten met vrienden en ging naar discotheken (CGVS, p 6, 10). Daarbij hebt u de laatste jaren voor uw vertrek steeds in uw eigen levensonderhoud kunnen voorzien. U kon in deze rekenen op een ondersteunend sociaal netwerk waarbij u terecht kon. Zo onderhoudt u een goede band met uw moeder en hebt u nog contact met uw broer A(...). In Cali woonde u tevens bij verschillende familieleden (CGVS, p 7-8, 19). U haalt evenwel aan dat het contact met uw broers verwaterd is omdat zij uw seksuele oriëntatie niet accepteren (CGVS, p 7). Ook stelt u dat uw broer A(...) u niet meer zou ontvangen in zijn huis

omdat u een foto hebt gedeeld van u en uw partner (CGVS, p 15). Het blijft hier echter bij blote beweringen aangezien u aangaf dat u met hem wel een goede band had (CGVS, p 12) en uit uw facebookprofiel blijkt dat uw andere broer W(...) de foto in kwestie wel heeft 'geliked' (zie blauwe farde in uw administratief dossier). Wat er ook van zij, een gebrek aan familiecontact is op zich onvoldoende ernstig om tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen besluiten. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precare omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.2. Het CGVS hecht geen geloof aan de door u opgeroepen elementen van discriminatie.

In de mate dat u verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia te maken hebt gekregen, dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p 11, 14-15). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De beledigingen waar u mee te kampen kreeg, kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Zoals u zelf bovendien ook aangeeft heeft u niemand specifiek voor ogen die u in het vizier zou hebben, u vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door eender welke persoon die homofob is (CGVS, p 23). Uiteraard is een dergelijke uitspraak te vaag en te algemeen om een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie uit te maken.

U vertelde dat u op sociale media veel bedreigende berichten had ontvangen waarin u werd bedreigd en beledigd en deze berichten werden steeds via Instagram gestuurd (CGVS p 4, 13-14). Er dient hierbij de kanttekening te worden gemaakt dat het vreemd is dat u van deze "vele" berichten slechts één bericht voorlegt op het CGVS waarin u op homofobe wijze lasterlijk werd bejegend (groene map, stuk 10). Grondig onderzoek van het bericht dat u voorlegt, namelijk een screenshot van een bericht op Instagram, leert dat hieruit niet kan worden afgeleid dat u bedreigd wordt, gezien het bijzonder grote potentieel voor vervalsing: eender wie kan u deze berichten hebben gestuurd zonder dat u daadwerkelijk problemen kende. In deze omstandigheden moet het CGVS de geloofwaardigheid, en vooral de ernst van uw verklaringen dat u vele bedreigende berichten heeft ontvangen op sociale media, danig relativeren.

Tot slot haalt u aan dat u bij terugkeer naar Colombia geen werk meer zou kunnen vinden omwille van uw geaardheid (CGVS, p 14). Wat betreft de mogelijkheid tot werk moet evenwel opgemerkt worden dat u er in het verleden steeds in slaagde een job in de horeca te krijgen, wat reeds aantoonde dat u wel degelijk een job kon krijgen. Daarnaast had u uw werkgevers al ingelicht over uw geaardheid bij uw sollicitatie (CGVS, p 12). Hoewel u zich gediscrimineerd voelde door klanten omdat u 'te vriendelijk' was, werd u door het management gesteund en haalde u aan dat uw geaardheid geen probleem was op het laatste werk dat u uitoefende (CGVS, p 11-12). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zelf ontslag nam op uw laatste job aangezien u naar België wilde komen (Informatiefiche DVZ, punt 5).

Met enkel bijzonder vage verwijzingen naar algemene discriminatie, slaagt u er niet in in concreto aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst riskeert te worden vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie.

3. U bent er niet in geslaagd uw vrees ten gevolge van uw verkrachting aannemelijk te maken.

Het CGVS betwist daarbij niet noodzakelijk dat er op een bepaald moment sprake is geweest van misbruik. Een dergelijke situatie is zonder meer betreurenswaardig te noemen, doch dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling te worden gemaakt van de door u opgeworpen vrees voor vervolging. Er dient te worden besloten dat u in deze niet overtuigt.

U maakte melding van één incident dat plaatsvond in 2011 toen u achttien jaar oud was, een feit dat u niet had vermeld bij de DVZ (CGVS, p 15). U hierover bevraged stelt u aanvankelijk dat u het op DVZ niet vertelde omdat u emotioneel en moe was, om onmiddellijk daarna te verklaren dat u het daar wel hebt vermeld (Ibid.). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen biedt geenszins een verschoningsgrond voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zulke verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien werden de vragen bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Spaans, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst d.d. 19.03.2024) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft. Het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor

het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de verkrachting zou vermelden. Uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen over de verkrachting komt danig op de helling te staan.

Wat er ook van zij, verder dient te worden opgemerkt dat een vrees voor vervolging toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto moet worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Er zijn immers geen concrete of tastbare aanwijzingen voorhanden dat uw neef D(...) het werkelijk op u gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk nog zou willen treffen. In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde verkrachting in 2011, hoe betreurenswaardig ook, een eenmalig incident betreft waarbij er geen concrete indicaties zijn dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen.

Zo verklaart u D(...) hierna nooit meer gezien te hebben en is er daarna niets meer gebeurd (CGVS, p 15-16). Het lijkt bijgevolg weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia ingevolge dit ene incident het risico zou lopen om op eenzelfde wijze door D(...) te zullen worden vervolgd. Hiermee kan u geen nood aan bescherming aantonen, zeker gezien u reeds vele jaren in Colombia woonde zonder dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekregen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade.

Tot slot bestaan er twijfels dat de door u beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Zo stelde u op DVZ dat u een tussenstop had in Spanje, Duitsland en Zwitserland omdat u reisde en verschillende landen wilde zien (Informatiefiche DVZ, punt 33; CGVS, p 22). Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste en er enkele dagen verbleef (Spanje, Duitsland, Zwitserland) zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ook het feit dat u na uw vertrek uit Colombia naar België nog ruim vijf maanden wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, relativeert de ernst van de door u aangebrachte vrees. U kwam in België aan op 31 oktober 2023, maar wachtte tot 15 maart 2024 om zich tot de Belgische asielinstanties te wenden (zie administratief dossier). Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt van zodra dit mogelijk is. Het zoeken van internationale bescherming bleek voor u echter geen prioriteit te zijn, wat uw nood aan internationale bescherming verder op de helling zet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Zo dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Uw paspoort en identiteitskaart staven enkel uw identiteit en nationaliteit, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Met betrekking tot de foto's die u aanbrengt waarop u wordt afgebeeld met enkele fysieke verwondingen, dient te worden gesteld dat aan dergelijke privé-foto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's zijn met andere woorden niet in staat om uw beweringen zonder meer te onderbouwen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de foto's van de zoekberichten. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om dergelijke tekst te fabriceren, kan de herkomst ervan niet worden nagegaan. De foto's van u en uw collega's tonen aan dat u een sociaal netwerk had in Colombia, en worden dus niet betwist. De overlijdensdocumenten van uw neef C(...) en van uw zus Y(...), alsook haar geboorteakte, identiteitskaart en de klacht bij de Fiscalia naar aanleiding van haar overlijden worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Tevens legt u documenten neer omtrent de algemene situatie in Colombia voor de LGBTQ gemeenschap. De situatie van de LGTBQ gemeenschap is gekend en uit uw verklaringen blijkt dat u in staat

was om een leven uit te bouwen in Colombia als een deel van de LGBTQ gemeenschap. De screenshot van iemand die u beledigde op Instagram werd reeds besproken. Ten slotte legt u nog foto's neer van u en uw partner en van uzelf op de Brusselse Pride. Uw geaardheid wordt evenwel niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker twee verzoekschriften heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal van 20 maart 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, met name het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 336 926, ingediend op 3 april 2025, en het verzoekschrift gekend onder het rolnummer RvV 337 493, ingediend op 18 april 2025.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met de rolnummers RvV 336 926 en RvV 337 493 van rechtswege gevoegd.

In een aangetekend schrijven van 16 september 2025, door de Raad ontvangen op 18 september 2025, deelt verzoeker de Raad mee dat hij afstand wenst te doen van het beroep met het rolnummer RvV 336 926 en dat hij het beroep met rolnummer RvV 337 493 wil voortzetten.

Ter terechtzitting hierop gewezen, bevestigt de advocaat die verzoeker bijstaat de inhoud van voormeld aangetekend schrijven.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV 336 926.

3. Over de gegrondheid van het beroep met rolnummer RvV 337 493

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker citeert, of geeft theoretische toelichting bij, de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. Verzoeker stelt in geval van terugkeer naar Colombia te vrees gediscrimineerd of vermoord te worden vanwege zijn seksuele oriëntatie, waarbij hij zijn vrees baseert op eerdere vervolgingen. Hij wijst op de door hem voorgelegde documenten, vat de motieven van de bestreden beslissing samen en stipt aan bij welke elementen volgens hem geen vraagtekens worden geplaatst.

Wat betreft zijn geaardheid, herhaalt verzoeker dat hij in Colombia werd vervolgd omwille van zijn homoseksualiteit en hierbij sociale discriminatie, spot, doodsb bedreigingen en agressie ondervond. Hij voegt toe voortdurend onder de dreiging van geweld te hebben geleefd, wat werd verergerd door de moord op zijn neef, dat zijn naam en foto werden opgehangen in zijn wijk vergezeld van dreigberichten en dat de verkrachting die hij onderging bovenop deze reeks van vervolgingen kwam. Hij stelt dat deze daden, die samen al vrij ernstig zijn, plaatsvonden in een context waarin hij zich voortdurend schuilhield en hij zijn seksuele geaardheid niet vrij kon beleven. Onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voert verzoeker aan dat hij zelfs met de genomen voorzorgsmaatregelen het slachtoffer is geworden van bedreigingen en discriminatie en het geen twijfel lijdt dat als hij zijn seksualiteit ten volle zou beleven, de bedreigingen en discriminatie waarvan hij al het slachtoffer was, ernstiger zouden zijn. Verzoeker meent dat de afwijzing van zijn verzoek niet gebaseerd kan zijn op argumenten die ingegeven zijn door de mogelijkheid om aan alle vormen van vervolging te ontsnappen of deze te omzeilen door een meer discrete of minder opzichtige levensstijl aan te nemen. Verzoeker stelt verder in dit verband dat hij discreet bleef, hij zijn coming-out nooit openlijk heeft gedaan en zijn sociaal netwerk en familie niet op de hoogte zijn van zijn geaardheid. Hij wijst op de algemene context en stelt dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat de autoriteiten zich hieraan schuldig kunnen maken. Gezien deze algemene context en gezien zijn ervaring dat hij zijn seksuele geaardheid nooit openlijk in Colombia heeft kunnen beleven, valt het niet te ontkennen dat hij zou worden vervolgd als hij naar Colombia zou terugkeren en er publiekelijk zijn coming-out zou doen, aldus verzoeker. Hij voegt hieraan toe dat zijn geaardheid een element is dat zijn

kwetsbaarheid verhoogt en ook in aanmerking dient genomen te worden bij het evalueren van de mogelijkheid tot nationale bescherming. Hij stelt nog dat hij weet dat hij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn verblijfplaatsen in Colombia, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift bezig te zijn met het bewijzen van zijn verblijfplaatsen, om te kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk met zijn neef heeft samengewoond. Daarnaast wenst hij te benadrukken dat zijn vorige raadsman geen Nederlands sprak en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet met hem heeft doorgenomen. Hij voert aan dat hij nooit 'acht dagen' en 'twee jaar' heeft verklaard, en dat hij nooit in de gelegenheid was dit recht te zetten. Verzoeker verduidelijkt dat zijn neef ongeveer een maand na hun gezamenlijke bedreigingen werd vermoord, hij zelf acht dagen later opnieuw werd bedreigd en wat de overlijdensdatum van zijn neef betreft, het inderdaad om 2017 gaat, zoals bevestigd door de overlijdensakte.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker vage en onlogische verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten die hij zelf zou hebben meegemaakt, betoogt verzoeker dat hij zich niet kan uitspreken over het exacte gedrag van zijn vervolgers, doch de algemene informatie wijst op een toename van het geweld, dat zich in verschillende vormen manifesteert. Wat betreft de vaststelling dat verzoeker zes jaar in Cali verbleef zonder noemenswaardige problemen te ondervinden, voert verzoeker aan dat deze bewering geen rekening houdt met de ernstige feiten die hij heeft meegemaakt, en herhaalt hij dat hij samen met zijn neef herhaaldelijk werd bedreigd, zijn neef in 2017 werd vermoord, hij acht dagen later persoonlijk werd bedreigd en zijn foto werd opgehangen in de wijk. Verzoeker meent dat deze elementen aantonen dat hij wel degelijk het doelwit was van ernstig en herhaald geweld, waardoor zijn veiligheid in het gedrag kwam. Betreffende het feit dat hij in dezelfde stad bleef wonen, legt verzoeker uit dat zijn sociaal netwerk en beperkte middelen het onmogelijk maakten om elders een veilig onderkomen te zoeken. Bovendien wijst hij op "*verschillende maatregelen om onder te duiken*". Aangaande de klacht bij de politie, wijst verzoeker erop te hebben verklaard dat het niet mogelijk was dit document vanuit België op te vragen en stelt hij dat hij, ondanks verschillende pogingen, geen andere documenten of informatie kon verkrijgen over de status van zijn zaak in Colombia. Hij betwist niet dat er beschermende wetgeving bestaat, maar wel de aanwezigheid van concrete en effectieve beschermingsmechanismen. Onder verwijzing naar algemene informatie stelt verzoeker dat zijn gedrag voorkomt in Colombia en dus geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft de vermeende discriminatie omwille van zijn geaardheid, benadrukt verzoeker dat hij zijn familie niet op de hoogte gesteld had van zijn seksuele oriëntatie en zijn sociale netwerk niet ondersteunend was. Hij herhaalt dat hij zeer teruggetrokken leefde en verschillende maatregelen nam om onder te duiken. Verzoeker is van oordeel dat moet worden erkend dat de cumulatie van de door hem aangehaalde elementen van discriminatie wel degelijk een patroon van vervolging vormt in vluchtelingenrechtelijke zin. Hij betoogt dat zijn vrees om bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door "eender welke persoon die homofob is", niet slechts een abstracte vrees is maar de constante en reële bedreigingen die hij in zijn dagelijks leven heeft ervaren weerspiegelt. Tevens moet de beperkte hoeveelheid bewijs die hij heeft kunnen verzamelen, gezien worden in het licht van de moeilijkheden die hij ondervond om in zijn situatie steun of bescherming te vinden, aldus verzoeker. Hij wijst er nog op bij het CGVS te hebben uitgelegd dat hij van telefoon veranderd is.

Aangaande de verkrachting waarvan hij in Colombia het slachtoffer zou zijn geworden, voert verzoeker aan dat hem niet verweten kan worden dat hij niet elk voorval dat tot zijn vlucht uit Colombia heeft geleid in detail uiteengezet heeft, aangezien hem werd opgedragen enkel de grote lijnen te schetsen. Hij stelt zich te hebben toegespitst op de recentere gebeurtenissen die rechtstreeks tot zijn vertrek uit Colombia hebben geleid en wijst erop tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te hebben verklaard dat hij psychologisch niet klaar om dit te vermelden. Verzoeker stelt dat de verkrachting moet worden gezien in de context van een reeks andere vervolgingen die hij heeft ondergaan en dat het negeren van deze bredere context leidt tot een miskennis van de ernst en de continuïteit van de gevaren die hij heeft ervaren. Hij wijst erop te hebben verklaard dat deze gebeurtenis bijzonder traumatiserend was voor hem.

Wat betreft het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, wijst verzoeker erop dat hij bij zijn aankomst in Europa bijzonder kwetsbaar en afhankelijk van zijn neef was en hij het reilen en zeilen van de procedure niet kende. Hij meent dat de asielautoriteiten in elk geval verplicht zijn zijn vrees voor vervolging objectief te onderzoeken, ongeacht het bestaan van een zogenaamd laatijdig asielverzoek. Verder wijst verzoeker nog op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent hij dat dit artikel van toepassing is.

Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij verwijst in dit verband vooreerst naar de door hem eerder aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, op basis waarvan hij meent een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te lopen. Hij verwijst verder naar algemene informatie en

stelt dat hieruit blijkt dat de algemene situatie in Colombia is verslechterd. Verzoeker bekritiseert dat de analyse in de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij afkomstig is uit Guapi in het departement Cauca, en vervolgens verhuisde naar Cali, in het departement Valle del Cauca, waar de criminaliteit al enkele jaren gestaag toeneemt. Hij voegt toe dat het risico op schade wordt verhoogd door zijn seksuele geaardheid. Hij hekelt dat de motivering van de bestreden beslissing geen analyse bevat van de situatie in zijn regio van herkomst en van zijn specifieke profiel.

Verzoeker vraagt “*in nog ondergeschikte orde*” de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 16 september 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in de zaak met rolnummer 336 926 bij de Raad een aanvullende nota neer waarin verwezen wordt naar de COI Focus “*Colombia: seksuele en genderminderheden*” van 19 juni 2025 en de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 10 april 2025, beide te raadplegen via de vermelde weblinks, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 21 september 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een bewijs dat zijn moeder in 2012 werd verplaatst wegens het geweld (stuk 1) en, ter staving van haar identiteit, een uittreksel uit het Registro de Nacimiento (stuk 2), met beëdigde vertaling naar het Frans, voegt. Verzoeker wijst verder op de COI Focus “*Colombia: seksuele en genderminderheden*” van 19 juni 2025, waaruit hij citeert. Hij licht hierbij toe Afro-Colombiaans te zijn, wat hem bijzonder kwetsbaar maakt. In Colombia betekent dit een dubbele kwetsbaarheid, zowel op grond van zijn seksuele oriëntatie, als op grond van zijn etnische afkomst en huidskleur, aldus verzoeker. Voorts gaat verzoeker nog in op de aanwezigheid van gewapende groeperingen in door conflict getroffen regio's van Colombia en stelt hij dat zijn levensloop aantoont dat hij nergens veiligheid vond. Onder verwijzing naar voormelde COI Focus voegt hij toe dat LGBTQI+-personen vaak gevisieerd worden tijdens het conflict, met name in departementen waaronder Valle del Cauca en Cauca, regio's waar hij heeft gewoond.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Colombia, slachtoffer te worden van homofobie. Verzoekers neef C. zou in 2017 vermoord zijn door gewapende bendes in Cali nadat hij meermaals bedreigd zou zijn geweest omwille van zijn seksuele oriëntatie. Verzoeker, die verklaart homoseksueel te zijn, zou na deze moord op C. ook op straat bedreigd zijn, waarbij er hem meegedeeld zou zijn dat hij de volgende zou zijn. Verzoeker zou in die periode door een groep mannen ook fysiek aangevallen zijn, waar hij verwondingen aan overhield. In de wijk zouden er ook dreigbrieven opgehangen zijn met de boodschap dat verzoeker gezocht werd omwille van zijn seksuele oriëntatie. Verzoeker zou in dit verband ook een klacht ingediend hebben bij de politie, waar echter niets mee gebeurd zou zijn. Hij zou tot aan zijn vertrek in oktober 2023 in verschillende wijken in Cali hebben gewoond. Op achttienjarige leeftijd zou verzoeker tevens verkracht zijn door zijn neef D., omdat hij vermoedde dat verzoeker homoseksueel was. Daarnaast zou verzoeker in Colombia ook vaak te maken gekregen hebben met verwijten en scheldwoorden en zou hij het slachtoffer geweest zijn van discriminatie.

De Raad trekt net zo min als de adviseur van de commissaris-generaal verzoekers homoseksuele geaardheid in twijfel, doch benadrukt in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQI+-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van de verwerende partij wordt gerefereerd, met name de COI Focus “Colombia. Seksuele minderheden en transgenders” van 16 februari 2023 en de COI Focus “Colombia. Seksuele en genderminderheden” van 19 juni 2025, blijkt dat Colombia beschikt over een van de meest vooruitstrevende juridische kaders voor LGBTIQ+-personen in Latijns-Amerika. Colombia heeft het afgelopen decennium een aantal belangrijke rechten toegekend aan gender- en seksuele minderheden via wetgeving en vonnissen van het Grondwettelijk Hof. Verder heeft Colombia diverse beschermingsmaatregelen voor deze groepen genomen. Daardoor behoort Colombia bij een van de progressiefste landen in Latijns-Amerika voor gender- en seksuele minderheden. De Grondwet en diverse wetten erkennen en beschermen de rechten van LGBTIQ+-personen, waaronder het recht op huwelijk, adoptie, geslachtswijziging en bescherming tegen discriminatie. Relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht zijn dus niet strafbaar. Ook de regering van president Gustavo Petro heeft zich uitgesproken voor de bescherming van LGBTIQ+-rechten, met initiatieven zoals het ministerie van Gelijkheid en de benoeming van een viceminister voor Diversiteit. Het in maart 2025 opgestelde beleidsdocument van de *Consejo Nacional de Política Económica y Social* (CONPES 4147) vormt een belangrijke stap in de richting van structurele bescherming van LGBTIQ+-rechten. Verder wordt in de door Cedoca geraadpleegde bronnen nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTIQ+-personen louter en alleen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Integendeel werden er diverse wetten in het leven geroepen met als doel (structurele) discriminatie op grond van de voornoemde criteria in heel diverse contexten tegen te gaan. Volgens het USDOS bestaan er geen wetgeving of officiële maatregelen die discrimineren op basis van seksuele voorkeur wat betreft werk, huisvesting, stateloosheid, of toegang tot onderwijs en gezondheidszorg.

Dit alles neemt niet weg dat de implementatie van het wetgevende kader vaak moeilijk blijft. Volgens de COI Focus van juni 2025 vertoont de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia een complexe realiteit waarin juridische vooruitgang niet automatisch leidt tot maatschappelijke aanvaarding of daadwerkelijke bescherming.

Hoewel de zichtbaarheid van LGBTIQ+-personen in de media en de politiek toeneemt, blijft de publieke opinie verdeeld. In de praktijk komen ongelijkheid en discriminatie in onderwijs, werkgelegenheid en gezondheidszorg nog steeds voor. Transpersonen zijn bijzonder kwetsbaar, met hoge werkloosheidscijfers, een oververtegenwoordiging in informeel sekswerk en beperkte toegang tot genderbevestigende zorg. Tevens volgt uit de landeninformatie dat het geweld tegen LGBTIQ+-personen hoog blijft. In 2024 werden 164 moorden geregistreerd, wat een lichte stijging is tegenover het jaar voordien. Transpersonen en homoseksuele mannen blijven de grootste groep van de slachtoffers uitmaken, met meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers. Ook geweld en discriminatie door de politie komen nog steeds voor en er is sprake van een sterk wantrouwen van de LGBTIQ+-gemeenschap ten aanzien van de ordediensten, hetgeen aanleiding geeft tot onderrapportering van geweld door de ordediensten.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders. Er bestaan aldus wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTIQ+-personen in Colombia. Uit de landeninformatie volgt dat wie zich bedreigd voelt en/of slachtoffer werd van een LGBTIQ+-gerelateerd misdrijf, de mogelijkheid heeft om bij verschillende overheidsinstanties aangifte te doen en om bescherming te verzoeken. In het onderzoek van deze overheidsinstanties wordt specifiek aandacht besteed aan de criteria seksuele geaardheid en genderidentiteit, en worden deze als een verzwarende omstandigheid beschouwd. Uit geheel van de landeninformatie blijkt evenwel ook dat er belemmeringen kunnen zijn om effectieve bescherming te krijgen van de Colombiaanse overheden en dat de bestaande beschermingsmechanismen in de praktijk niet altijd voldoende werken om geweld of discriminatie te voorkomen of te bestraffen. Slechts een fractie van de misdrijven tegen LGBTIQ+-personen leidt tot vervolging. In 2024 bevond 86 % van de moordzaken zich nog in de vooronderzoeksfase en slechts 6 % leidde, volgens cijfers van Caribe Afirmativo, tot een effectief proces. Om een hoge mate van straffeloosheid tegen te gaan, hebben de Colombiaanse overheden bijkomende maatregelen genomen om geweld tegen seksuele minderheden te onderzoeken en te bestraffen. In oktober 2023 werd Richtlijn 006 officieel voorgesteld door het Bureau van de Procureur-Generaal. De richtlijn focust op het voeren van onderzoeken en veroordelingen van misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen. Wanneer het slachtoffer een LGBTIQ+-persoon is, moet er eerst worden geverifieerd of het misdrijf is gepleegd vanwege zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit of -expressie. De Fiscalía richtte begin februari 2024 een speciale onderzoeksgroep op voor misdaden tegen LGBTIQ+-personen. Het team is verantwoordelijk voor de training en de verspreiding van richtlijnen voor het onderzoek naar en de vervolging van geweld op basis van gendervooroordelen. Niettegenstaande er nog ernstige knelpunten blijven in de toegang tot justitie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap, kan evenwel niet worden besloten dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Hoewel de toegang tot deze wettelijke beschermingsmogelijkheden

voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap niet altijd even vlot verloopt en de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTIQ+-gemeenschap niet steeds effectief is, betekent dit niet dat bescherming tegen voorkomend geweld of discriminatie in het algemeen niet mogelijk is.

Niettegenstaande uit het geheel van de landeninformatie een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om discriminatie en geweld te voorkomen, blijkt uit de landeninformatie eveneens dat het risico om aan discriminatie en geweld te worden blootgesteld veelal zal afhangen van de specifieke context. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de landeninformatie dat vooral het geweld ten aanzien van transgenders zorgwekkend is. Verder blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de grote steden en de meer rurale gebieden van Colombia voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld en discriminatie, in de mate dat leden van het LGBTIQ+-gemeenschap meer bewegingsruimte hebben in grote steden dan in landelijke gebieden voor wat betreft het risico om te worden geconfronteerd met geweld. De situatie in de grote steden lijkt beter te zijn voor de LGBTIQ+-gemeenschap dan in ruraal Colombia. LGBTIQ+-personen die wonen in regio's van Colombia die worden getroffen door het gewapend conflict lopen tevens een groter risico op geweld dan LGBTIQ+-personen in andere delen van het land. Colombia kent immers een lange geschiedenis van gewapend conflict, waarin ook LGBTIQ+-personen doelwit waren van geweld door zowel guerrillagroepen als paramilitaire organisaties. De algemene veiligheidssituatie in het land bleef ook onder president Petro precair, vooral in de door conflict getroffen gebieden waar gewapende groeperingen actief zijn. Deze groeperingen hanteren conservatieve normen en vormen vaak een bedreiging voor seksuele en genderminderheden. LGBTIQ+-personen die in landelijke gebieden wonen waar gewapende groeperingen actief zijn, worden geconfronteerd met specifieke risico's op geweld, evenals met beperkte institutionele en organisatorische capaciteit om hun rechten te verdedigen. De gewapende groeperingen proberen door middel van territoriale en sociale controle hun eigen gedragsregels aan de lokale gemeenschappen op te leggen. Tussen mei 2020 en juli 2024 vaardigde de Ombudsman minstens 30 waarschuwingen uit voor LGBTIQ+-personen in landelijke gebieden. LGBTIQ+-activisten lopen in deze landelijke gebieden een dubbel risico: vanwege hun seksuele identiteit én vanwege hun rol als mensenrechtenverdediger. Ook Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTIQ+-personen lopen er een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit. Naast het risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, lopen ze ook het risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen. Velen onder hen proberen daarom te migreren naar de grotere steden.

Leden van de LGBTIQ+-gemeenschap hebben in Colombia de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven en zijn ook zichtbaar in de media. Niettegenstaande de prevalentie van conservatieve opvattingen over seksualiteit en gender binnen de Colombiaanse samenleving, blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat LGBTIQ+-personen in toenemende mate deelnemen aan het politieke leven en zichtbaar zijn in de media en de publieke ruimte en dat meerdere Colombiaanse steden een bruisende LGBTIQ+-gemeenschap kennen. Het maatschappelijk middenveld is goed georganiseerd, maar vooral in de grote steden. Er zijn in Colombia diverse kleinere groeperingen en grotere organisaties actief die ijveren voor de maatschappelijke aanvaarding en het vrijwaren van de rechten van de LGBTIQ+-gemeenschap. In grotere steden kunnen optochten zoals de Gay Pride en andere feesten of demonstraties van de LGBTIQ+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden. Dit neemt niet weg dat een op vijf leden van de LGBTIQ+-gemeenschap een of andere vorm van conversie-therapie heeft moeten ondergaan; bij transgenders stijgt dit tot een op drie personen. Het voorgaande wijst wederom op de paradox tussen de progressieve wetgeving en positieve evolutie inzake de deelname aan het maatschappelijk leven en de zichtbaarheid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia, enerzijds, en de conservatieve maatschappijvisie die ook zijn gevolgen heeft voor de dagdagelijkse realiteit voor seksuele minderheden, anderzijds.

Hoewel de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia noopt tot voorzichtigheid, blijkt op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie de situatie in Colombia evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTIQ+-personen, waardoor elke LGBTIQ+-persoon in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit vervolging riskeert.

De beschikbare landeninformatie geeft niet aan dat het loutere feit een homoseksueel te zijn in Colombia op zich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. De landeninformatie die verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en tijdens de administratieve procedure (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten', nr. 6) heeft aangevoerd, doet hierover niet anders denken. Temeer hij hier zelf naar verwijst in zijn verzoekschrift respectievelijk zijn aanvullende nota, toont verzoeker niet aan dat de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij niet volledig dan wel niet correct of niet langer actueel is. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die de hierboven gemaakte analyse en appreciatie van de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

De Raad besluit uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat in Colombia, ondanks het progressieve wettelijke kader, de LGBTIQ+-gemeenschap, en in het bijzonder transpersonen, het doelwit kunnen zijn van geweld en discriminatie. Dit is niet alleen afkomstig van burgers, maar ook van overheidsfunctionarissen. In de praktijk zijn er tevens obstakels om een beroep te doen op beschermingsmechanismen. Het institutionele kader en de werkelijkheid lopen bijgevolg uiteen. Dat neemt niet weg dat de situatie voor leden van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia niet zodanig is dat zij systematisch het risico lopen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade vanwege hun genderidentiteit en/of seksuele geaardheid en dat van hen, ondanks de moeilijke situatie waarin zij zich bevinden, in beginsel en redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij een beroep doen op bestaande beschermingsmechanismen in geval van problemen.

Op basis van het geheel van de door de partijen aangebrachte informatie kan niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ+-gemeenschap in Colombia met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia volstaat op zich niet om *a priori* te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk. Verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maken. Verzoekers individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor homoseksuelen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de adviseur van de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de band die hij had met zijn neef, de bedreigingen die zij gekregen zouden hebben en het overlijden van zijn neef. Dienaangaande motiveert zij in de bestreden beslissing als volgt:

“Allereerst biedt u geen duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen in Colombia. Zo stelde u op de DVZ dat u zeven jaar in Buenaventura hebt gewoond, daarna vier jaar in Cali in de wijk Ciudad Modelo, en ten slotte van 2020 tot uw vertrek in 2023 in een andere wijk van Cali, nl. Carcera (Informatiefiche DVZ punt 10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd een chronologisch overzicht te geven van uw verblijfplaatsen in Colombia, waarbij u vermeldde dat u drie jaar in Buenaventura woonde (van 2014-2017), en dat u vervolgens in Cali woonde vanaf 2017 tot uw vertrek in 2023. U voegde er aan toe dat u de eerste vier jaar in Cali samenwoonde met uw neef C(...) (CGVS, p 5). Gezien uw neef C(...) al in 2017 om het leven zou zijn gekomen, in dezelfde periode dat u naar Cali zou zijn verhuisd (groene map documenten, stuk 5), kan het dus op geen enkele manier kloppen dat u de eerste vier jaar met hem zou hebben samengewoond in diezelfde stad. Zulke verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast legt u geen consistente verklaringen af over de bedreigingen die u en C(...) zouden hebben ontvangen. Zo verklaarde u op de DVZ dat u en C(...) beiden bedreigd werden omwille van jullie seksuele oriëntatie. Acht dagen na deze bedreiging werd C(...) vermoord (Informatiefiche DVZ, punt 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat C(...) al vier keer werd bedreigd door deze bende en dat jullie maar één keer gezamenlijk werden aangesproken, nl. een maand voordat C(...) zou zijn vermoord (CGVS, p 16- 17).

Daarenboven werd u in maart 2024 op de DVZ gevraagd wanneer C(...) om het leven kwam, waarop u antwoordde dat het ongeveer twee jaar geleden was, dus omstreeks maart 2022 (Informatiefiche DVZ, punt 5), terwijl er op de overlijdensakte duidelijk 2017 geschreven staat (zie supra). Ook dit mag zeer erg verbazen.

Tot slot schetst u doorheen het persoonlijk onderhoud op het CGVS telkens een beeld van uzelf als ingetogen, gereserveerd, en iemand die niet graag de aandacht trekt (CGVS, p 6, 9, 10 en 11). In dit opzicht is het niet logisch dat jullie volmondig “ja” antwoordden wanneer de gewapende bende u en C(...) vroegen of jullie gay zijn, temeer C(...) op dat moment al vier bedreigingen zou hebben ontvangen en u wist hoe deze gewapende bende opereerde (CGVS, p 13 en 17).”

Vooreerst blijkt uit bovenstaande motieven dat verzoeker niet gevolgd kan worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de verschillende plekken waar hij woonde en de momenten waarop hij verhuisde niet betwist worden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de hoger vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen hierover te verklaren of te verschonen en louter aangeeft dat hij bezig is met het verzamelen van bewijzen van zijn verblijfplaatsen, om te kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk met zijn neef heeft samengewoond. De Raad dient in dit verband vast te stellen dat verzoeker tot op heden nog niets heeft overgemaakt in deze zin en dit bovendien geen verklaring zou vormen voor de aangehaalde tegenstrijdigheden.

Wat betreft zijn inconsistente verklaringen over de bedreigingen en het moment van overlijden van zijn neef C., voert verzoeker aan dat zijn vorige raadsman geen Nederlands sprak en zijn verklaringen bij de DVZ niet met hem heeft overlopen. De Raad wijst erop dat, hoewel verzoeker dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkent (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 4), in het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ op 19 maart 2024 vermeld wordt dat dit hem na afloop werd voorgelezen in het Spaans en hij dit ter goedkeuring ondertekend heeft (AD, stuk 7, vragenlijst). Door in zijn verzoekschrift louter een versie van zijn verklaringen te herhalen, namelijk dat zijn neef ongeveer een maand na hun gezamenlijke bedreigingen werd vermoord, hij acht dagen later opnieuw werd bedreigd en zijn neef inderdaad in 2017 werd vermoord, zoals bevestigd in de overlijdensakte, heft verzoeker de in de bestreden beslissing correct vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in bovenstaande motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd dat verzoeker vage en onlogische verklaringen aflegt over de vervolgingsfeiten die hij zelf heeft meegemaakt.

“Allereerst schetst u een beeld van de gewapende bendes in Cali die niet tolerant zijn ten opzichte van de LGBTQ+ gemeenschap en vermeldt u er bij dat ze verdachte personen die ze raar vinden direct vermoorden (CGVS, p 13). In dit opzicht is het vreemd dat ze bij u een andere tactiek zouden gehanteerd hebben door u één keer aan te spreken, foto's van u in de wijk te plakken en u éénmalig in elkaar te slaan (CGVS, p 4 en 20). U zou bovendien zes jaar in Cali hebben verbleven zonder noemenswaardige problemen te ondervinden waardoor enigszins gesteld kan worden dat deze mensen veel eerder en krachtadiger zouden opgetreden hebben, mochten ze nog wraakgevoelens koesteren ten opzichte van u. Dat het bij elke aanvaring dan ook mogelijk om dezelfde mensen of groepering zou gaan als in het verleden is overigens louter een hypothese van uw kant (CGVS p 18). Het is tevens opmerkelijk dat u binnen dezelfde stad bleef wonen ondanks het feit u bedreigd werd om die stad te verlaten (CGVS, p 17). Dat u niet verhuisde ondanks de bedreigingen en dat u bleef werken na de bedreigingen, getuigt van weinig vrees en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Over de vermeende aanval legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo antwoordt u tot tweemaal toe naast de kwestie wanneer u gevraagd werd wanneer deze aanval plaatsvond (CGVS, p 20-21). U verklaart aanvankelijk dat u niet rechtstreeks bedreigd werd toen u in Ciudad Modelo woonde, maar dat u er wel gezocht werd (CGVS, p 19), om even later te stellen dat er toch een aanval op uw persoon plaatsvond toen u in Ciudad Modelo woonde (CGVS, p 23).

Daarenboven legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat u zou zijn ondergedoken en biedt u wederom geen zicht op uw verblijfplaatsen. Zo stelt u dat u twee maanden na de moord op C(...) bent ondergedoken bij uw paternale neef die in een andere wijk woonde (CGVS, p 18). U zou bij hem drie jaar hebben gewoond (CGVS, p 18-19), wat al in schril contrast staat met uw eerdere verklaring dat u de eerste vier jaar in Cali zou hebben samengewoond met uw neef C(...). Voorts verklaarde u op DVZ dat u acht maanden ondergedoken leefde en daarna vertrok uit Colombia (Informatiefiche DVZ, punt 5). Aangezien u dus nog zes jaar in Colombia bent blijven wonen, kan er aan dit gegeven ook geen geloof gehecht worden.

Ten slotte verklaarde u op de DVZ dat u na uw vertrek uit Colombia niets meer hebt vernomen van uw problemen omdat u uw gsm-nummer hebt veranderd (Informatiefiche, punt 5). Op het CGVS poneerde u dan weer dat uw familieleden u lieten weten dat u in 2022 nog gezocht werd (CGVS, p 23). Verder dan kijken of u aanwezig was of niet, ging deze vervolging echter niet (CGVS, p 19). Dat u al die tijd eigenlijk niets meer van uw vermeende vervolgers hebt vernomen terwijl u daarbij niet bepaald discreet leefde - u werkte, ging naar de fitness en af en toe naar de discotheek (CGVS, p 10; blauwe farde) -, brengt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder aan het wankelen. De vaststelling dat u gedurende zes jaar lang zonder ook maar enige notie van enige geloofwaardige vervolgingsfeiten een leven hebt kunnen opbouwen, vormt een ernstige tegenindicatie voor de door u opgeworpen vrees.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt bovenstaande motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker stelt dat hij zich niet kan uitspreken over het exacte gedrag van zijn vervolgers en wijst op algemene informatie die wijst op een toename van geweld, blijft hij hiertoe in gebreke. Verder herhaalt verzoeker louter zijn eerdere verklaringen waar hij stelt dat zijn neef herhaaldelijk bedreigd werd omwille van zijn seksuele oriëntatie, zijn neef uiteindelijk vermoord werd in 2017, hij acht dagen na deze moord opnieuw persoonlijk bedreigd werd en er flyers in de buurt werden opgehangen, waarmee hij evenmin concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van bovenstaande motieven. Verzoeker kan verder niet overtuigen waar hij stelt dat hij geen andere keuze had dan in dezelfde stad te blijven, omdat hij niet over de financiële middelen beschikte om te verhuizen en hij geen familie of kennissen had buiten Cali bij wie hij terecht kon. De Raad merkt in dit kader op dat verzoeker na zijn verhuis van Buenaventura naar Cali steeds in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien, verschillende jobs had, en een zelfstandig leven leidde, waardoor het niet duidelijk is waarom hij zijn leven in een andere stad of regio in Colombia niet zou kunnen opbouwen, ook al woont daar geen familie van hem. Bovendien woont verzoekers moeder, met wie hij nog contact heeft, in Guapi (NPO, p. 7-8). Verzoeker wijst

er verder op dat hij maatregelen nam om onder te duiken, maar weerlegt hier echter niet mee dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, daar hij enerzijds tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelt twee maanden na de moord op C. ondergedoken te zijn bij zijn paternale neef en daar nog drie jaar te hebben gewoond, en anderzijds bij de DVZ stelt dat hij acht maanden ondergedoken leefde en nadien Colombia verliet (NPO, p. 18-19; AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5), zoals door de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. Bovendien staat verzoekers vermeende ondergedoken leven in schril contrast met het feit dat hij, volgens zijn verklaringen, in die periode verder ging werken en fitnessen en soms in het weekend naar de discotheek ging, waardoor de door hem aangehaalde maatregelen bezwaarlijk kunnen volstaan om te verklaren dat hij zes jaar lang, althans volgens de versie van de feiten die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud liet optekenen, zijn leven kon leiden in Cali zonder nog iets van zijn belagers te hebben gehoord, niettegenstaande zij al die tijd naar hem op zoek zouden zijn geweest (NPO, p. 10, 12, 23).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden als volgt gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal wijst er ook op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is. Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat het feit dat u de binnenlandse beschermingsmogelijkheden geenszins uitgeput heeft verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u uiteengezette feiten en de ernst van uw vrees. Zo beweert u klacht te hebben ingediend, maar legt u hiervan geen begin van bewijs neer (CGVS, p 21). Behalve het indienen van die ene klacht, heeft u geen andere hulp gezocht. Dat u aangeeft dat de politie in Colombia niets kon doen om u te helpen (CGVS, p 8 en 15), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij verschillende pogingen heeft gedaan om documenten aangaande de klacht te verkrijgen, maar brengt van deze pogingen geen enkel (begin van) bewijs bij. Bovendien merkt de Raad op dat, waar verzoeker erop wijst verklaard te hebben dat hij dit bewijs niet kon verkrijgen vanuit België, hij dit eventueel aan zijn broer of moeder had kunnen vragen, met wie hij nog contact heeft, maar uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij dit heeft gedaan (NPO, p. 7).

Verzoeker beperkt er zich verder toe in zijn verzoekschrift te verwijzen naar voormelde COI Focus “*Colombia. Seksuele minderheden en transgenders*” van 16 februari 2023, waaruit volgens hem blijkt dat gevallen van discriminatie tegenover de LGBT-community in Colombia niet adequaat aangepakt worden, alsook naar andere algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat het rechtssysteem in Colombia niet naar behoren werkt, justitie duidelijk tekort schiet en de Colombiaanse autoriteiten duidelijk het hoofd niet kunnen bieden aan de criminele praktijken in het land, om te betogen dat de lokale autoriteiten niet bereid of bij machte zijn om hem daadwerkelijk te beschermen.

De Raad leest evenwel in de COI Focus “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*” van 14 mei 2024, aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, nr. 1), dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent, maar uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet theoretisch. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Colombiaanse overheden wendt om bescherming te vragen, waartoe hij, gelet op het voorgaande, echter in gebreke blijft.

Hij betoogt tevens in zijn verzoekschrift dat zijn geaardheid meegenomen moet worden als element in de beoordeling of er een mogelijkheid is tot nationale bescherming en stelt dat hij weet dat hij hierop niet kan rekenen, maar licht dit niet verder toe, noch concretiseert hij dit verder. In dit verband herhaalt de Raad dat waar kan worden aangenomen dat de bescherming van de Colombiaanse autoriteiten ten aanzien van personen van de LGBTQ+-gemeenschap niet steeds effectief en/of gegarandeerd is, uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk beschermingsmogelijkheden voor LGBTQ+-personen bestaan in Colombia (zie *supra*). Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker toch zou hebben getracht om deze beschermingsmogelijkheden te benutten, wat hij niet aantoont.

Verder treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar zij overweegt dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij in Colombia het slachtoffer is van discriminatie omwille van zijn geaardheid. Dienaangaande motiveert zij in de bestreden beslissing als volgt:

“2.1. Het CGVS ziet geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als homoseksuele man geen normaal leven zou kunnen uitbouwen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een goed en zelfstandig leven leidde in Colombia. Nergens mag blijken dat uw seksuele geaardheid dit ooit enigszins in de weg zou hebben gestaan of zou hebben belemmerd. U werkte in verschillende horecazaken tot aan uw vertrek uit Colombia, studeerde als verpleger, ging naar de fitness, naar de kerk, had contacten met vrienden en ging naar discotheken (CGVS, p 6, 10). Daarbij hebt u de laatste jaren voor uw vertrek steeds in uw eigen levensonderhoud kunnen voorzien. U kon in deze rekenen op een ondersteunend sociaal netwerk waarbij u terecht kon. Zo onderhoudt u een goede band met uw moeder en hebt u nog contact met uw broer A(...). In Cali woonde u tevens bij verschillende familieleden (CGVS, p 7-8, 19). U haalt evenwel aan dat het contact met uw broers verwaterd is omdat zij uw seksuele oriëntatie niet accepteren (CGVS, p 7). Ook stelt u dat uw broer A(...) u niet meer zou ontvangen in zijn huis omdat u een foto hebt gedeeld van u en uw partner (CGVS, p 15). Het blijft hier echter bij blote beweringen aangezien u aangaf dat u met hem wel een goede band had (CGVS, p 12) en uit uw facebookprofiel blijkt dat uw andere broer W(...) de foto in kwestie wel heeft ‘geliked’ (zie blauwe farde in uw administratief dossier). Wat er ook van zij, een gebrek aan familiecontact is op zich onvoldoende ernstig om tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen besluiten. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

2.2. Het CGVS hecht geen geloof aan de door u opgeroepen elementen van discriminatie.

In de mate dat u verwijst naar vormen van discriminatie en (verbale) homofobe laster waarmee u in Colombia te maken hebt gekregen, dient het volgende te worden opgemerkt (CGVS, p 11, 14-15). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. U brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt. De beledigingen waar u mee te kampen kreeg, kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Zoals u zelf bovendien ook aangeeft heeft u niemand specifiek voor ogen die u in het vizier zou hebben, u vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door eender welke persoon die homofob is (CGVS, p 23). Uiteraard is een dergelijke uitspraak te vaag en te algemeen om een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie uit te puren.

U vertelde dat u op sociale media veel bedreigende berichten had ontvangen waarin u werd bedreigd en beledigd en deze berichten werden steeds via Instagram gestuurd (CGVS p 4, 13-14). Er dient hierbij de kanttekening te worden gemaakt dat het vreemd is dat u van deze “vele” berichten slechts één bericht voorlegt op het CGVS waarin u op homofobe wijze lasterlijk werd bejegend (groene map, stuk 10). Grondig onderzoek van het bericht dat u voorlegt, namelijk een screenshot van een bericht op Instagram, leert dat hieruit niet kan worden afgeleid dat u bedreigd wordt, gezien het bijzonder grote potentieel voor vervalsing: eender wie kan u deze berichten hebben gestuurd zonder dat u daadwerkelijk problemen kende. In deze omstandigheden moet het CGVS de geloofwaardigheid, en vooral de ernst van uw verklaringen dat u vele bedreigende berichten heeft ontvangen op sociale media, danig relativeren.

Tot slot haalt u aan dat u bij terugkeer naar Colombia geen werk meer zou kunnen vinden omwille van uw geaardheid (CGVS, p 14). Wat betreft de mogelijkheid tot werk moet evenwel opgemerkt worden dat u er in het verleden steeds in slaagde een job in de horeca te krijgen, wat reeds aantoont dat u wel degelijk een job kon krijgen. Daarnaast had u uw werkgevers al ingelicht over uw geaardheid bij uw sollicitatie (CGVS, p 12). Hoewel u zich gediscrimineerd voelde door klanten omdat u ‘te vriendelijk’ was, werd u door het management gesteund en haalde u aan dat uw geaardheid geen probleem was op het laatste werk dat u uitoefende (CGVS, p 11-12). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zelf ontslag nam op uw laatste job aangezien u naar België wilde komen (Informatiefiche DVZ, punt 5).

Met enkel bijzonder vage verwijzingen naar algemene discriminatie, slaagt u er niet in in concreto aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst riskeert te worden vervolgd omwille van uw seksuele oriëntatie.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat de vervolgingen beperkt bleven omdat hij discreet bleef, zijn coming-out nooit openlijk heeft gedaan en zijn sociaal netwerk en familie niet op de hoogte zijn van zijn geaardheid. De Raad wijst er in dit kader op dat, ook al zou verzoeker niet openlijk aan zijn familie hebben verteld homoseksueel te zijn, uit zijn verklaringen wel blijkt dat zijn familie ervan op de hoogte was (NPO, p. 7, 12 en 15). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij op zijn werk hierover open was (*Ibid.*, p. 12). Waar verzoeker aanvoert dat zijn sociaal netwerk niet ondersteunend was, zoals gesuggereerd wordt in de bestreden beslissing, en erop wijst te hebben verklaard dat zijn broer hem niet meer wil ontvangen omdat hij een foto met zijn partner heeft gepost, wijst de Raad erop dat dit niet strookt met verzoekers eerdere verklaringen in het persoonlijk onderhoud waar hij stelt de meeste communicatie te hebben met deze broer (*Ibid.*, p. 7). Tevens wijst de Raad erop dat verzoekers familie hem geholpen heeft te verhuizen naar een andere wijk na het incident waarbij hij zou zijn geslagen (*Ibid.*, p. 21). Bovendien heeft verzoeker nog contact met zijn moeder in Colombia en verklaart hij een goede band te hebben met zijn neefje en zijn schoonzus (*Ibid.*, p. 7-8). Gelet op het voorgaande, kan verzoeker het gebrek aan bewijs van de discriminatie waarvan hij als homoseksueel in Colombia het slachtoffer zou zijn geweest dan ook niet verschonen door te wijzen op de moeilijkheden die hij ondervond om in zijn situatie steun en bescherming te vinden. Waar hij nog stelt van telefoon te zijn veranderd, wijst de Raad erop dat verzoeker er wel nog steeds in slaagt contact te houden met zijn familie en hij de bedreigingen die hij via Instagram ontvangen zou hebben ook via een ander toestel zou kunnen voorleggen, doch slechts één bericht voorlegt (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 10).

Voorts kan hij niet gevolgd worden waar hij stelt zeer teruggetrokken te hebben geleefd, maatregelen genomen te hebben om onder te duiken en zich voortdurend schuil te hebben gehouden. In dit kader wijst de Raad andermaal op verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij naar de fitness ging, elke dag ging werken, soms iets ging drinken en in een discotheek vrienden van hem ontmoette die ook homoseksueel zijn, waardoor bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker zich voortdurend schuilhield.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia werk kon uitoefenen en er over een familiaal netwerk en sociale contacten beschikt. *In casu* is er geen sprake van een systematische discriminatie. Verzoekers algemene en vage verwijzing in zijn verzoekschrift naar de bredere context van de discriminatie en zijn niet nader uitgewerkt betoog dat de cumulatie van de door hem aangehaalde elementen, samen met andere vormen van intimidatie, bedreigingen en agressies, een patroon van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vormt, zijn niet van aard hierop een ander licht te werpen. Verzoeker kan gelet op het voorgaande evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat de door hem geuite vrees om bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door 'eender welke persoon die homofoob is' de constante en reële bedreigingen die hij in zijn dagelijks leven ervaren heeft weerspiegelt.

Wat betreft de vrees ten gevolge van verzoekers verkrachting, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“3. U bent er niet in geslaagd uw vrees ten gevolge van uw verkrachting aannemelijk te maken. Het CGVS betwist daarbij niet noodzakelijk dat er op een bepaald moment sprake is geweest van misbruik. Een dergelijke situatie is zonder meer betreuwenswaardig te noemen, doch dient in het kader van uw verzoek om internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling te worden gemaakt van de door u opgeworpen vrees voor vervolging. Er dient te worden besloten dat u in deze niet overtuigt. U maakte melding van één incident dat plaatsvond in 2011 toen u achttien jaar oud was, een feit dat u niet had vermeld bij de DVZ (CGVS, p 15). U hierover bevroegd stelt u aanvankelijk dat u het op DVZ niet vertelde omdat u emotioneel en moe was, om onmiddellijk daarna te verklaren dat u het daar wel hebt vermeld (Ibid.). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen biedt geenszins een verschoningsgrond voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zulke verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien werden de vragen bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Spaans, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst d.d. 19.03.2024) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft. Het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit

zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de verkrachting zou vermelden. Uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen over de verkrachting komt danig op de helling te staan. Wat er ook van zij, verder dient te worden opgemerkt dat een vrees voor vervolging toekomstgericht dient te worden beoordeeld en in concreto moet worden aangetoond. Hier blijft u in gebreke. Er zijn immers geen concrete of tastbare aanwijzingen voorhanden dat uw neef D(...) het werkelijk op u gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk nog zou willen treffen. In wezen dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde verkrachting in 2011, hoe betreuenswaardig ook, een eenmalig incident betreft waarbij er geen concrete indicaties zijn dat u werkelijk nog steeds een gericht doelwit zou vormen. Zo verklaart u D(...) hierna nooit meer gezien te hebben en is er daarna niets meer gebeurd (CGVS, p 15-16). Het lijkt bijgevolg weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia ingevolge dit ene incident het risico zou lopen om op eenzelfde wijze door D(...) te zullen worden vervolgd. Hiermee kan u geen nood aan bescherming aantonen, zeker gezien u reeds vele jaren in Colombia woonde zonder dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekregen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de verkrachting dateert van 2011 en hij zich bij de DVZ toegespitst heeft op de recentere gebeurtenissen die rechtstreeks tot zijn vertrek uit Colombia hebben geleid en herhaalt dat hij psychologisch niet klaar was om dit te vermelden bij de DVZ. De Raad stelt in dit kader in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal vast dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker de verkrachting niet vermeldde bij de DVZ omdat hij er psychologisch niet klaar voor was, een vrees voor vervolging toekomstgericht beoordeeld moet worden, maar er geen concrete of tastbare aanwijzingen voorhanden zijn dat D. het werkelijk op hem gemunt zou hebben en hem in de toekomst zou willen treffen. Waar verzoeker stelt dat dit element moet worden gezien in de context van een reeds andere vervolgingen, dient de Raad vast te stellen dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat, hoe betreuenswaardig dit incident ook is, het een eenmalig incident betreft en er geen concrete indicaties zijn dat verzoeker nog steeds een gericht doelwit zou vormen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verder stelt dat de argumenten van de bestreden beslissing ingegeven zijn door de mogelijkheid om aan vervolging te ontsnappen door een minder opzichtige levensstijl aan te nemen, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing, doch wel dat hij er niet in geslaagd is een vrees ten gevolge van de moord op zijn neef C. aannemelijk te maken, niet blijkt dat hij in Colombia het slachtoffer zou zijn van discriminatie omwille van zijn geaardheid en hij geen actuele vrees ten gevolge van de vermeende verkrachting aannemelijk maakt. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door verzoeker niet weerlegd in zijn verzoekschrift.

Waar in de bestreden beslissing verder wordt gesteld dat er twijfels bestaan dat verzoekers vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief zou zijn van zijn reis naar Europa, daar hij verschillende Europese landen doorkruiste en er enkele dagen verbleef zonder bescherming aan te vragen, voert verzoeker aan dat hij bij zijn aankomst in Europa bijzonder kwetsbaar en afhankelijk van zijn neef was en het reilen en zeilen van de asielprocedure niet kende. De Raad stelt vast dat deze omstandigheden geen afbreuk kunnen doen aan de verwachting dat verzoeker zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten en zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk indient en dat, zelfs zo hij hiervan niet op de hoogte was bij zijn vertrek uit Colombia, hij zich hierover bij aankomst in België informeert, wat evenwel niet blijkt uit zijn verklaringen, daar hij bij de DVZ verklaarde dat hij verschillende landen wou zien (AD, stuk 7, verklaringen DVZ, vraag 33). Waar verzoeker stelt dat dit er niet toe leidt dat er geen "analyse van het verhaal van vervolging" zou moeten gebeuren, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adviseur van de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat ze geen geloof kan hechten aan de door verzoeker naar voren geschoven vluchtmotieven en voorgewende vrees. Verzoeker wenst er verder nog aan te herinneren dat de asielautoriteiten verplicht zijn zijn vrees voor vervolging objectief te onderzoeken, ongeacht het bestaan van een zogenaamd laattijdig asielverzoek, doch toont niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van een gebrek aan objectiviteit.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen (AD, stuk 5, 'Documenten'). Zijn paspoort en identiteitskaart dienen louter ter staving van zijn identiteit en nationaliteit, wat niet wordt betwist. Wat betreft de foto's die verzoeker neerlegt van zijn fysieke verwondingen, wijst de Raad erop dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen heeft opgelopen. Bovendien kan aan dergelijke privéfoto's weinig bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld. Hetzelfde geldt voor de foto's van de flyers waarin men

op zoek is naar verzoeker. De documenten van het overlijden van zijn neef C., de documenten aangaande zijn zus Y. en haar overlijden en de klacht bij de Fiscalía naar aanleiding van haar overlijden, dienen ter staving van C.'s en Y.'s overlijden, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. De foto's van verzoeker met zijn collega's tonen aan dat verzoeker werkte in Colombia en hebben betrekking op zijn sociaal netwerk, maar staven zijn vrees voor vervolging niet. De foto's van verzoeker met zijn partner en op de Pride kunnen verder zijn geaardheid aantonen, die niet wordt betwist. De documenten die verzoeker neerlegt omtrent de algemene situatie in Colombia voor de LGBT-gemeenschap zijn louter algemeen van aard, en kunnen verzoekers beweerd problemen en vrees niet staven.

Waar verzoeker bij aanvullende nota een bewijs neerlegt dat zijn moeder in 2012 werd verplaatst omwille van het geweld, alsook ter staving van zijn moeders identiteit, een uittreksel uit het Registro de Nacimiento (aanvullende nota verzoeker neergelegd op 21 september 2025, stukken 1 en 2), merkt de Raad op dat verzoeker in dit verband eerder geen vrees heeft aangehaald. Hoewel uit het register van slachtoffers blijkt dat de feiten waardoor verzoeksters moeder gedwongen ontheemd werd zich op 13 februari 2012 voordeden in Guapi, verklaarde verzoeker dat zijn moeder op heden in Guapi woont (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 13A; NPO, p. 7). Wat er ook van zij, verzoeker laat na in zijn aanvullende nota concreet toe te lichten in welke zin de gedwongen ontheemding van zijn moeder veertien jaar geleden op heden aanleiding geeft tot een persoonlijke vrees voor vervolging in zijnen hoofde.

Waar verzoeker nog in zijn aanvullende nota betoogt dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont als Afro-Colombiaanse homoseksuele man afkomstig uit conflictregio's en in dit verband verwijst naar en citeert uit de COI Focus "*Colombia: seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025, kan hij niet volstaan met een verwijzing naar dit profiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals reeds aangestipt in de hoger gemaakte analyse van de situatie van LGBTIQ+-personen in Colombia, is het risico op geweld en discriminatie voor LGBTIQ+-personen die in landelijke gebieden wonen die getroffen worden door het gewapend conflict groter dan in andere delen van het land, waaronder de grote steden, en lopen Afro-Colombiaanse en inheemse LGBTIQ+-personen een dubbel risico als gevolg van hun seksuele en/of genderidentiteit, met name een risico op geweld door gewapende groepen die in hun regio actief zijn, alsook een risico op geweld of verstoting door leden van hun eigen gemeenschappen, waardoor velen proberen te migreren naar de grotere steden. Verzoeker verklaart dat hij, omwille van de discriminatie die hij ervoer, de lokale gemeenschap in Guapi verliet en naar de stad Buenaventura trok, waar hij meerdere jaren verbleef, om vervolgens naar de stad Cali te verhuizen, waar hij gedurende de laatste zeven jaar voor zijn vertrek woonde, werkte en leefde (NPO, p. 5, 9, 11). Zoals blijkt uit de *infra* weergegeven analyse van de actuele veiligheidssituatie in Colombia, die door de verwerende partij wordt gemaakt in haar aanvullende nota neergelegd op 21 september 2025 en die steun vindt in de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd, concentreert het gewapend conflict zich in op het platteland en in afgelegen rurale gebieden van een aantal departementen, waaronder Cauca en Valle del Cauca. Aldus blijkt niet dat verzoekers regio van bestemming bij terugkeer naar Colombia een rurale omgeving is die getroffen wordt door het gewapend conflict. Deelnemers aan het onderzoek dat resulteerde in voormeld CONPES-rapport van maart 2025 gaven evenwel aan dat het gebrek aan ondersteunende netwerken en de aanhoudende etnisch-rationale discriminatie ertoe leidt dat zij zich ook in deze stedelijke LGBTIQ+-ruimtes niet volledig veilig voelen (COI Focus "*Colombia. Seksuele en genderminderheden*" van 19 juni 2025, p. 32). Zoals hoger uiteengezet, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij in Cali niet over een ondersteunend netwerk beschikt, noch kan uit zijn verklaringen blijken dat hij er omwille van zijn Afro-Colombiaanse afkomst of donkere huidskleur zou zijn gediscrimineerd.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker de beweerd vervolgingsfeiten naar aanleiding van zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Wat betreft de verkrachting door zijn neef D., werd reeds vastgesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker ingevolge dit ene incident het risico zou lopen om bij terugkeer naar Colombia op dezelfde wijze door D. te zullen worden vervolgd.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om, in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal, te besluiten dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk een nood heeft aan internationale bescherming omwille van de problemen die hij gekend zou hebben naar aanleiding van zijn geaardheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdendeerd.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota neergelegd door de verwerende partij in de zaak met rolnummer RvV 336 926 wordt aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart dat hij gedurende meerdere jaren voor het verlaten van Colombia in Cali, gelegen in het departement Valle del Cauca, woonde (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10; NPO, p. 5). Gelet op deze verklaringen moet de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld. Hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het departement Valle del Cauca behoort tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, blijkt uit deze landeninformatie evenzeer dat dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt en er op dit moment geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Valle del Cauca een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie die dezelfde is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, maar toont niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers, louter door hun aanwezigheid in dit gebied, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker stelt dat het risico op schade wordt verhoogd door zijn seksuele geaardheid, licht hij niet verder toe, en de Raad ziet niet in, hoe zijn geaardheid ervoor zou zorgen dat het risico op willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict in zijn hoofde verhoogd zou worden. Waar hij in zijn aanvullende stelt dat LGBTIQ+-personen door zowel rebelligroepen als paramilitaire groeperingen onevenredig vaak gevisieerd worden, betreft dit doelgericht, en geen willekeurig geweld. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij specifiek zou worden geraakt ten gevolge van willekeurig geweld om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

3.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land en de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.6. In zoverre verzoeker "*in nog ondergeschikte orde*" vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT